

Міністерство освіти і науки України
Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського

ІСТОРИЧНИЙ ДОСВІД І СУЧАСНІСТЬ

**Матеріали
XXV наукової конференції
здобувачів вищої освіти**

Випуск 36

Одеса - 2019

УДК: 001:005.745

I – 90

Збірник містить тези доповідей окремих учасників
XXV наукової конференції здобувачів вищої освіти
«Історичний досвід і сучасність».

Редакційна колегія збірника:

Богданова І. М., доктор педагогічних наук, професор,
Букач В. М., кандидат історичних наук, приват-професор,
Наумкіна С. М., доктор політичних наук, професор,
Сокаль М. А., кандидат філологічних наук, доцент,
Сухотеріна Л. І., доктор історичних наук, професор.

Відповідальний редактор – Букач В. М.

Друкується за рішенням Вченої ради Південноукраїнського
національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського
(протокол № 5 від 28 грудня 2018 року).

(С) Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського (м. Одеса), 2019.

(С) Букач В. М., упорядник, 2019.

Економическою системою, основою на конкуренції, загрожує монополізація. Тільки втручання держави в діяльність монополій забезпечує нормальне функціонування господарства. В США антитрестове законодавство бореться за заборону монополії як такої. Закон Шермана забороняє монополізацію ринку, антиконкурентні зливання фірм, їх угоди і придбання, що завдають шкоди конкурентності. В Японії монополісти платять підвищені податки, але в разі появи конкурента, податки зменшуються для обох, особливо для новачка. Право Європейського Союзу забезпечує високий рівень конкуренції, що породжує великі труднощі для компаній при здійсненні угоди по зливанню або поглиненню бізнесу. В Україні ми всі являємося заложниками у монополій.

Розширення підприємницької діяльності і активізація зростання співпраці юридичних і фізичних осіб різних форм власності вимагає розвитку підприємницького права і вдосконалення вже існуючих як теоретичних, так і практичних результатів. Неотъемлемою складовою цього процесу є розробка механізму поступової гармонізації національного підприємницького права до міжнародних вимог, зокрема законодавства країн ЄС. Але на першому етапі цієї роботи національної законодавчої бази вимагається суттєве удосконалення, усунення суперечностей, забезпечення виконання вже прийнятих норм і створення тим самим більш сприятливих умов для розвитку бізнесу взагалі і підприємницького зокрема. Тільки ефективна, мобільна і прибутлива економіка України буде в стані витримати жорстку конкуренцію більш сильних іноземних підприємців.

-
1. Біла І. С. Світовий досвід державного регулювання підприємництва/ І. С. Біла, Н. М. Салатюк. – К., 2017. – С. 34 - 56.
  2. Панина О. В. Підприємницьке право: вчора, сьогодні, завтра/ О. В. Панина. – Харків, 2018. – С. 123 - 165.
  3. Господарський кодекс України від 16.01.2003.// Верховна Рада України. Офіційний веб-портал. Законодавство України.// <http://zakon.rada.gov.ua/laws/main/436-15>

ПРАВОВА ОСВІЧЕНІСТЬ СТУДЕНТІВ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Шевченко Б. Г., Сулим І.

Забезпечення країни висококваліфікованими кадрами вимагає від вищої школи активізації роботи з правового навчання і виховання. Низька правова культура, нерозуміння ролі права, невміння застосувати правову норму

знижують соціальну активність, професійні знання і вміння будь-якого майбутнього спеціаліста, а нині студента [2].

Правова освіченість — це наявність у особи сукупності правових та професійних знань, поглядів, переконань, правових установок тощо, які надають їй можливість правильно оцінити соціальну роль права як рівної міри свободи, справедливості, захисту її прав і законних інтересів.

Сутність правової освіченості полягає передусім у тому, що особа знає свої конституційні права та обов'язки і відповідно до цього обирає той чи інший варіант поведінки, який не суперечить закону та характеризує її реальну підготовленість і можливість діяти зі знанням справи [1].

Зважаючи на потреби, продиктовані життям, акцент при навчанні потрібно робити на практичних аспектах, правах громадян та способах вирішення спірних правовідносин. Викладання дисципліни «Правознавство» для студентів має виконувати функцію не лише загальної освіченості, але й цілеспрямованої правової освіти, підвищення правової культури громадян України.

Ефективність — найважливіший показник, що характеризує роль правового виховання у підвищенні рівня правової культури і правосвідомості серед студентів.

Правова освіченість оптимізує систему правової освіти і захисту прав особистості, попереджає недовіру між різними верствами населення. Чим вищий рівень правової освіченості, тим якісніше і ефективніше правотворча і правозастосовна діяльність, тим більш досконале інституційне облаштування держави, діяльність його органів.

Правова освіченість — це наявність у особи сукупності правових та професійних знань, поглядів, переконань, правових установок тощо, які надають їй можливість правильно оцінити соціальну роль права як рівної міри свободи, справедливості, захисту її прав і законних інтересів.

Сутність правової освіченості полягає передусім у тому, що студент знає свої конституційні права та обов'язки і відповідно до цього обирає той чи інший варіант поведінки, який не суперечить закону та характеризує його реальну підготовленість і можливість діяти зі знанням справи.

Правові та професійні знання охоплюють знання положень, норм та принципів законів та підзаконних нормативно-правових актів.

Отже, застосування засобів, форм та методів правового виховання у навчальному процесі має бути систематичним та системним, саме це надає можливість сподіватись на досягнення належного результату.

Застосування кожного конкретного засобу повинно бути підкріплено використанням доцільної форми та методу правового виховання, доповнювати та взаємозамінити один одного.

Ефективність правового виховання є одним із компонентів механізму, що вимірюється досягнутим рівнем правової освіченості серед студентів ВНЗ [1].

Серед системних якостей студентів, які формуються у навчально-виховному процесі вищого навчального закладу, основними є: рівень сформованості

правових знань, правових норм, правил, уявлень, поглядів, цінностей, ідеалів, відносин, почуттів, емоцій, переживань, настроїв, дій, вчинків, взаємин, звичок правової поведінки, навичок правового регулювання майбутнього фахівця.

Правова освіченість - це суспільно-політичне і правове явище, що характеризує всю структуру політичної системи держави і його життя з точки зору ролі права в суспільно-політичних процесах.

---

1. Зайчук О. В. Теорія держави та права: Академічний курс/О. В. Зайчук, Н. М. Онищенко. – К.: Юрінком Інтер, 2006. – 688 с.
2. Правове виховання студентів. // Педагогіка вищої школи// https://pidruchniki.com/70180/pedagogika/pravove_vihovannya_studentiv

«ЗОЛОТІ ДВАДЦЯТІ» В ЛІТЕРАТУРІ ВЕЙМАРСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ

Холенковський К., Букач В. М.

Докорінні зміни у свідомості людини після Першої світової війни відкрили нову епоху для людства. Валилися вікові підвалини буржуазного світу. Під впливом революції в Росії та поразки у війні в листопаді 1918 року спалахнуло повстання військових моряків в Кілі, що стало початком революційних виступів по всій Німеччині. Хоча Листопадова буржуазно-демократична революція 1918 року була пригнічена, вона викликала глибокі зміни в свідомості широких верств німецького народу, призвела до значного полівіння інтелігенції. У післявоєнний період з'являється велика кількість віршів, прозових, драматургічних і публіцистичних творів, в яких віталася революція. Влітку 1919 року Веймарські установчі збори прийняли конституцію, яка зафіксувала скасування монархії і встановлення республіки. І, хоча, невдала конституція і посилення класової боротьби невдовзі стали головними причинами повної зміни національного курсу, «Золоті двадцяті», як їх вперше назвав публіцист Курт Тухольський [1;16], стали цілою епохою, що символізувала собою розквіт демократичних та ліберальних ідей серед митців та інтелігенції. Саме на цей період припадає розквіт творчості багатьох німецьких письменників.

Провідною ідеєю в творах німецьких авторів того часу було засудження війни й відмова від імперських цінностей, на догоду «новим» ліберальним і демократичним. Значна частина літератури носила яскравий антивоєнний характер, підкреслюючи безглуздість величезних руйнувань, жертв і страждань людей на фронті і в тилу. Найпоширенішими антивоєнними творами були